

dette Ting. Det er jo saa, at Meningen med de her foreliggende Lovforslag og med de Udtalelser, som knytter sig dertil, er den at bidrage til at skaffe Produktionslivet i Gang og derigennem til at formindske Arbejdsløsheden. Vejene, ad hvilke det skal ske, er mange. Der er først og fremmest Hævdelsen af Arbejdets Frihed, der er Bestræbelserne for at standardisere dansk Produktion, der er Ønskerne om og Nødvendigheden af teknisk at koncentrere Virksomhederne, at afskaffe Kreditindskrænkningerne og meget andet. Det ærede Medlem maa ikke tro, at disse Opgaver kan løses gennem Foranstaltninger af den Sær karakter, han kræver. Det er nok at henpege paa, at paa de Omraader, hvor Arbejdsløsheden er stærkest og mest trykkende, vil det ikke være muligt at sætte ind med de Foranstaltninger, det ærede Medlem peger paa. Lad mig nævne f. Eks. Jord- og Betonarbejderne; Bygningsarbejderne — hvorledes vil det ærede Medlem der tænke sig Kriseforanstaltninger tilvejebragt? Nej, det, som vil blive fornødent i den kommende Tid, er først og fremmest det, som tilsigtes med hele den Gruppe Lovforslag, her er fremsat: at lette Stats og Kommuners, dermed Skatteydernes og dermed Erhvervslivets Byrder. Deflationen maa gennemføres fuldt ud, og først og fremmest maa den gennemføres i alle offentlige Takster. Det er jo dog endnu saaledes, at Jernbanefragterne i Guldkroner ligger et halvt Hundrede Procent højere end for et Par Aar siden. Medens Lønningerne er gaaet ned med 17 pCt., saaledes som den højtærede Statsminister saa ofte har forsikret, er jo dog faktisk Priserne dalet med 35 pCt., og naar man paastaar, at intet Aar i saa Henseende maa være normgivende, vil jeg dog henpege paa, at man maa gaa ud fra 1914 og forhøje Satserne paa Priser og Lønninger i Forhold dertil under Hensyn til Pristallet og til den forøgede Arbejdsintensitet. Det er fuldkommen rigtigt, at et Led i dette Arbejde maa ogsaa blive at naa til at formindske Kapitalmangelen i vort Samfund, og dertil vil der ogsaa, saaledes som den højtærede Statsminister har udtalt, fra Regeringens Side blive truffet Foranstaltninger, og Tidspunktet vil des snarere være inde, jo mere den høje Rigsdag vil medarbejde til, at disse Foranstaltninger ikke fører os ud i Virkningerne af en ny Inflation, og dette sker des mere, jo mere udtalt Villien er til at medvirke til Gennemførelsen af en Lovgivning som

den, der her er foreslaaet. Konsekvensen deraf maa jo blive den, at Kreditindskrænkningen maa mindskes, der maa gives øget Adgang til Kredit, saaledes at sunde Foretagender kan finansieres, og det vil jo selvsagt i udtalt Grad blive Tilfældet, naar Midler udefra tilføres vort Samfund. Dette skulde først og fremmest faa Betydning for Byggevirksomhedens Igangsættelse, den maa bringes i et normalt Leje, men Vilkaarene er, at vi faar Byggepriserne ned. De Problemer, som knytter sig dertil, hører jo ogsaa nøje sammen med det, vi i Øjeblikket beskæftiger os med, og hører bl. a. ogsaa nøje sammen med, at vi her i Landet naar til at faa Huslejerestriktionerne til endelig at falde bort. Vi har set en lykkelig Udvikling for Provinsbyernes Vedkommende, efter at vi er kommet af med denne Krigstidslevning der, men vi staar endnu i Stampe her i København. Af Eksemplet fra Sverige fremgaar det ganske tydeligt, at skal vi komme ud over disse Vanskeligheder, maa vi frem ad denne Vej, og i saa Henseende agter Regeringen at træffe Foranstaltninger. Vi har ingen Sinde peget paa Lønmomentet som det ene bestemmende, det ene ødelæggende og en Ændring heri som det ene frelsende, men Forholdet mellem Lønnen Højde og Arbejdets Effektivitet er, som jeg sagde for et Øjeblik siden, i alle Produktionsgrene af aldeles afgørende Betydning for Arbejdsløsheden. Det absolutte Løntal giver selvsagt det ufuldkomne Billede, men det er Løntallet i Forhold til den øgede Intensitet, som er bestemmende. Man taler her hvert Øjeblik om, at hvis Lønningerne ændres, hvis Understøttelserne formindskes, betyder det et stort Fald i Købeevnen, som om Købeevnen var noget, der var afhængigt af, hvorledes Værdierne i et Samfund er fordelt. Det er dog ganske mærkværdigt, at Personer, som har staaet paa ledende Pladser i vort Styre og har haft afgørende Indflydelse paa økonomiske Forhold, virkelig kan nære en saadan Opfattelse. Man skulde dog tro, de maatte vide, at et Samfunds Købeevne er dets Produktions samlede Værdi, at en Produktionsforøgelse forstørre Købeevnen, og at kun gennem Produktionsformindskelse aftager den. Dette, at Omsætningsvilkaarene overflyttes fra den ene Person til den anden, fra den ene Samfundsklasse til den anden, betyder ikke andet end, at den Formindskelse i Købeevnen, der finder Sted i den ene Kreds, modsvares af en Forøgelse eller Oplæg